

Мария Фоль Е. Ешенбах

СИПКАТА

„Лукук! Лукук! Ведига тук!“ Отвратително, жръсно жмурно!“ Пие търсеше мъже откъдето обидна дума за да я заврати по адреса на кучето.

То беше големъ билъ шиня, съ жвае козина. То сполковно погледа къмъ стройното съ руси коси момиче, което идваше бързо къмъ него и отново насочен погледът си къмъ мъшо малко, младо, което се кичеше да бъде кой тревата, подухна го и го тупна съ кракът.

„Марш!“ Р-то въ думата прозвуча като дълга редица отъ р-та, изговорени едно следъ друго като падаща гръмотевица. Кучето Лукук получи единъ ударецъ, ударецътъ съ всички сили отъ осемъ годишното, по-старо момче, отколкото било момиче. Пие получи повече болки отъ удара, отколкото кучето.

Завърна отъ излъчване, и съ очи пълни съ сълзи, тя коленичи въ тревата и все малкото плече, митваше го и го целуваше. Малкото, бедното, та то е толкова малко, съсемея нещастно! Още толкова малко то се е осемлило да излезе отъ гърлото на големия братъ. Върхътъ на дървото стърчеше до кулата на замъкъ и клонитъ му образуваше цяла гора. Какъ излъчването малко остана ще може да намери отново родната си страна.

То съзнаваше своето нещастие и отъ време на време издаваше малки писъци, митваше въ маха и скръпеше сражъ, съ тъмнитъ си бависташи очици. Тъждето му трепереше, сърцето му беше бързо. Сигурно е тежко ранено. Големия Лукук му е приключилъ гърдитечътъ. . . А сего лошото жмурно безразно се увери и слага мукучата си на нейното рамо. Силата мукуча, съ която той ловеше махката ома. Съ очичитъ си той кичеше на Пие: „Върни ми го обратно. То е мое. Лъз го нахвърка. Исканъ да си занерея съ него. То писка така мило, когато го погупамъ съ кракътъ“.

„Марш!“ — изгърна отново момичето. Пие подскочи и това силно ритна Лукук, щото отъ болка то изскиса.

Тя изляча въ куната, взе билъ хлѣбъ и мажко и почна да храни плещата. Тя не поглежда храната, която и предлагаше благотелката ѝ. За да я нахрани, тя ѝ отваряше кошачата и нежно вливаше вакои мажко.

Големията, съ лице обло като чиния, наблюдаваше състрадателно страданията на Пие. „Дие идкватъ бедата плеща. Дайте ѝ тукъ, азъ ще я заколю!“

„Какво-о-о? Да я заколю?“ Пие отново повдигна русата си главичка и като че ли до-

раствна отъ възмущение. „Тебъ да заколю!“ Тебе местоната“. Умозапителката на владки гълбѣи и други птици се умомом. „Лъз на съмъ място, но не мога да гледанъ да страда това плече, на което не може да се поконне.“

Пие трепна. Тя се спусна навън, далечъ отъ тази ужасна жена, която иска да убие плещата.

Защото ѝ харесвало да си играе съ него? Лъз това е твоя, когато ти е много по-лошо отъ Лукук, който няма да те убие и кичкава плещката бѣла да знае какво правя. . . Хареса си друго. Тя негъ отговорности.

Какво стана, когато си разболи старото лодничко куче Фокс. Мамъ беби ѝ каза на бѣла ѝ: „Застрѣли го! Отърви го“. И бѣла ѝ — този ангелски добъръ бѣла — заведе кучето Фокс въ гората и го застрѣла. А Фоксъ бѣше любимото куче на бѣла ѝ.

„Тя каза си моя любима“, — прошепна тя на омакта, и азъ ще те отървям отъ страданията. Лъз знае най-добревата отървъ тебѣ, най-добравата за единъ плеща. И въ последна моментъ ти трябва да мислиш: „Сего азъ летя“. Тогаво коймо ще биде свършено. При единъ плеща коймо се свършва твоя.

Пие се затича презъ джора къмъ вода на кулата и отъ сълбитъ, които водяхъ къмъ лицето на пазача. Вратата на ставата му, където той спѣше, бѣше отворена. Пие видя сивия старецъ и котарача до него. Котарача се промъжа като кидифане зная и я последна. Все по-наблизо идваше той, тървеша се около краката ѝ, и хвърляше надни погледа къмъ плещката съ големитъ си яркиа топанени очи. Съ свои погледъ той излъчаше на Пие:

„Дай на мене тази плеща, или азъ свѣщъ ще си я взема. Лъз съмъ омактъ и негъ здравъ коймо“. Мамката се изоплихъ и затича по сълбата. А старецътъ бѣла така сурьане, просто свѣщъ ѝ се заплъсна.

Въ това време омакта бѣше като че ли умряла. Изведианъ тя се раздвигна, изсприра перушията си, кракѣта се омакта и затререпа.

Свѣрши се. . . Мило момиче. Това бѣше моме би последното джурение. Тя бѣше сигурно умряла. Пие носеше едно малко трупче въ ризката си.

Ужасно! Ужасно! Свѣршила е и бѣла страшно, да я наблюдавашъ, и да я чувствувашъ. . . Ужасъ пропльа по глѣбо ѝ, и тя прошепна на плещата:

„Не умирай! Не умирай въ ризката ми!“
После тя носеше главичката ѝ близо до бузета